

SIIRTOLAISUUS YHDYSVALTOIHIN

Esitelmä Pohjanmaan Messuilla Pietarsaarsa 10.8. 1978

Nykyisinä vaikeina taloudellisina aikoina Suomen elinkeinoelämän olisi syytä muistaa se aineellinen ja henkinen pääoma, jonka sadat tuhannet suomalaiset siirtolaiset ja heidän jälkeläisensä muodostavat eri puolilla maailmaa. Suomen talouselämä ei ole tähän saakka käyttänyt riittävästi hyväkseen tuotemerkkinoinnissa sitä "good will'iä", jota edustavat huomattaviinkin yhteiskunnallisiin ja taloudellisiin johtosemiin nousseet amerikansuomalaiset ja suomalaista syntyperää olevat henkilöt. Onpa menneinä vuosina tällaisten henkilöiden tekemiin markkinointialoitteisiin suhtauduttu jopa välinpitämättömästi. Tämän kaltaiseen asennoitumiseen yhteiskunnalla Suomessa ei ole varaa. Tarvittaisiin teollisuutemme, ulkomaankaupan edustajien ja siirtolaisjärjestöjemme yhteistyötä korkeatasoisen suomalaisen tuotteen nykyistä tehokkaammaksi markkinoimiseksi Yhdysvaltoihin, Kanadaan, Australiaan, Ruotsiin ja muihin suomalaisten siirtolaisten suosimiin suuren ostovoiman omaaviin maihin.

SIIRTOLAISUUS-KÄSITE

Siirtolaisuudella - emigraatiolla - tarkoitetaan henkilön muuttoa toiseen valtakuntaan joko pysyvästi tai pitkähköksi ajaksi työhön ja asumaan. Suomen siirtolaistilastot, jotka alkavat Vaasan ja Oulun lääneissä vuodesta 1883 ja koko maata käsittäen vuodesta 1893, sisältävät vuoteen 1923 saakka vain ne henkilöt, jotka ovat ottaneet passin työansiolle lähtöä varten Euroopan ulkopuolisiin maihin, vuodesta 1924 alkaen myös Euroopan maihin. Mainitusta vuodesta lähtien laskettiin siirtolaisiksi vain vuoden kuluessa todella maasta lähteneet.

Alkuvaiheissa siirtolaisuutena pidettiin vain valtameren takaista - lähinnä Amerikkaan suuntautunutta - muuttoliikettä, joka liberalismin taloudellisen vapauden levitessä Eurooppaan sai joukkosiirtolaisuuden luonteen 1840-luvulta alkaen. Parantunut merenkulku, varsinkin höyrylaivaliikenteen aloittaminen, loi edellytykset vähävaraisten suurten joukkojen siirtymiselle mantereelta toiselle. Ensimmäisessä vaiheessa Länsi-Euroopan maatalousväestön liikapaine, eri-

tyisesti Englannissa ja Irlannissa, purkautui siirtolaisuudeksi. Toisen aallon aiheutti Yhdysvalloissa v. 1862 säädetty Homestead Act, jonka mukaan jokainen siirtolainen sai valtiolta 64 ha:n maa-alueen, ja tämä liittyneenä sisällisodan jälkeiseen nousukauteen, avasi keskilännen lakeudet asutukselle. Yhdysvaltain voimakas teollistuminen vuosisadan loppua kohden ja uuden vuosisadan alkaessa veti magneetin tavoin työvoimaa Euroopan vähemmän kehittyneiltä tiheästi asutetuilta alueilta. Siirtolaisaallot noudattelivat lähinnä Yhdysvaltain taloudellista kehitystä. Myös lähtömaiden taloudellisilla ja muilla tekijöillä eli ns. työnnöllä oli vaikutusta rinnan Amerikan vetovoiman kanssa.

Siirtolaisuuden huippukautena v. 1870-1929 muutti 42 miljoonaa eurooppalaista siirtolaista Pohjois-Amerikkaan. Noin 360 000 suomalaista muodostivat vain vajaan prosentin tästä kokonaissiirtolaisuudesta. V. 1920, jolloin suomalaisten siirtolaisten lukumäärä oli suurimmillaan, he lapsineen muodostivat vain 0.3 prosenttia Yhdysvaltain yli 137 miljoonaa nousevasta väestöstä. Suomalaiset ovat kuitenkin olleet osa kansainvälistä muuttoliikettä, jonka vaiheiden selvittäminen tutkimuksen avulla on tärkeätä suomalaiselle ja amerikkalaiselle yhteiskunnalle sekä siirtolaisille ja heidän jälkeläisilleen.

DELAWAREN SUOMALAISET

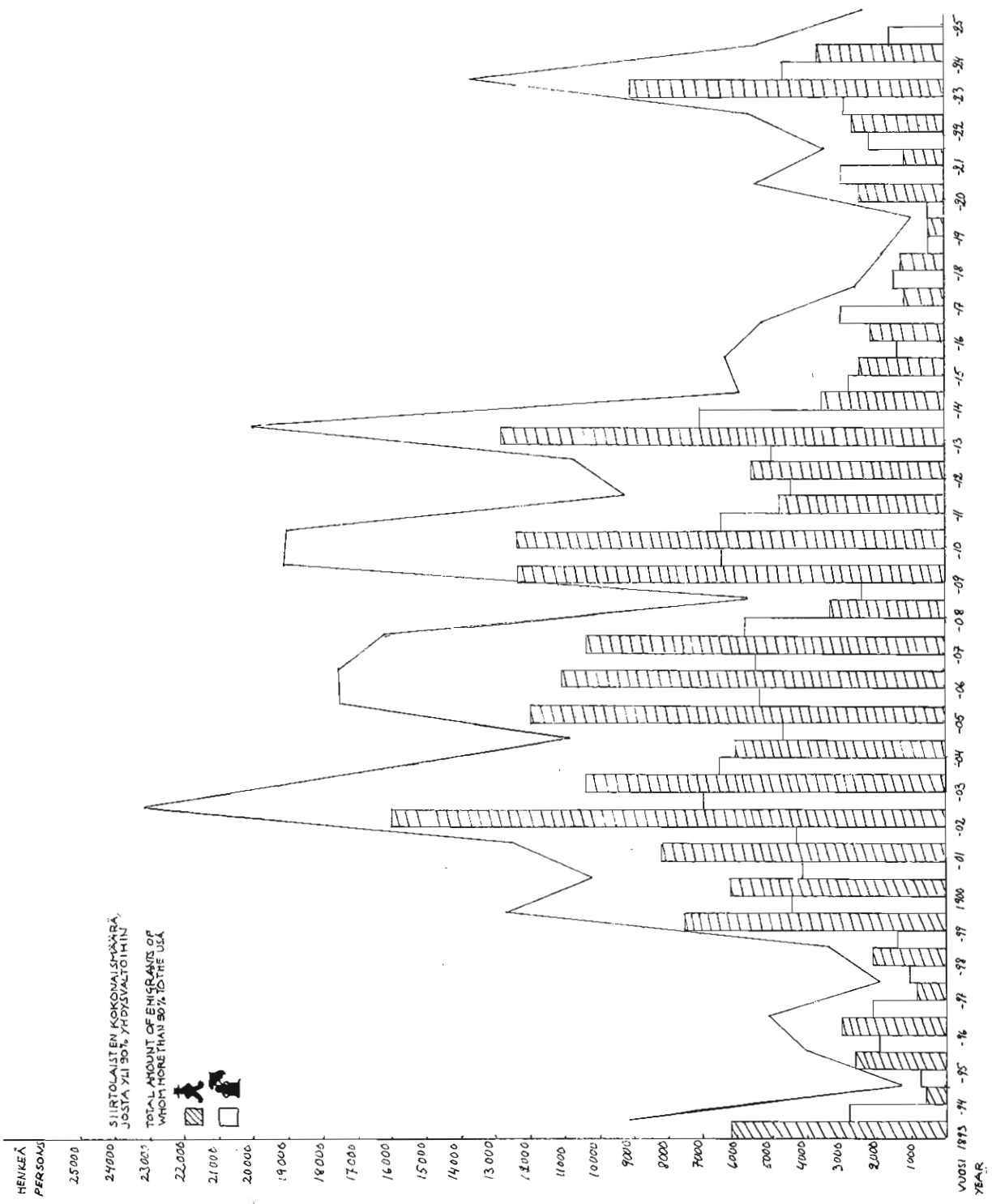
Suomalaisella siirtolaisuudella Yhdysvaltoihin on pitkät juuret. On historiallinen merkittävyys, että pienen ja kaukaisen Suomen asukkaat olivat yhdessä ruotsalaisten, englantilaisten ja hollantilaisten kanssa ensimmäisinä perustamassa valko-ihosten asutuksia Amerikan mantereelle. Vuosina 1638-56 lähetettiin Ruotsi-Suomesta kaikkiaan 12 retkikuntaa Delawaren siirtokuntaan. Kun hollantilaiset v. 1656 valloittivat siirtokunnan, suomalaisten arvioidaan muodostaneen noin puolet

Pennsylvanian ja Delawaren muutaman sadan - korkeintaan tuhanteen nousevasta asujamistosta. Suomalaiset olivat lähtöisin Värmlandin suomalaisseuduilta, mutta myös Suomesta, erityisesti Pohjanmaalta, kuten paikannimet "Ny Vasa" ja "Ny Korsholm" osoittavat.

Uusia siirtolaisia ei tullut ja suomalaiset sulautuivat vähitellen muuhun väestöön. Delawaren siirtokunta oli pieni - jopa oman aikansa mittapuun mukaan. Kuitenkin se on antanut Amerikan historialle ja sivistykselle suuria ja pysyviä lahjoja. Delawaren laaksossa ruotsalaiset ja suomalaiset perustivat ensimmäiset kaupungit, rakensivat ensimmäiset tiet, myllyt, koulut ja kirkot, valitsivat ensimmäiset tuomarit ja pitivät ensimmäiset oikeudenistunnot. Kolme Delaware-siirtokunnan jäsentä allekirjoitti Yhdysvaltain itsenäisyysjulistuksen v. 1776. Eräs heistä, suomalaista syntyperää ollut Pennsylvanian ylituomari John Morton, ratkaisi tämän kuolemattoman asiakirjan kohtalon antaessaan ratkaisevan äänen itsenäistymisen puolesta.

ALASKAN SUOMALAISET

Venäjän keisarikunnan otettua haltuunsa Siperian 1700-luvulla turkispyyttäjiä siirtyi Beringin salmen yli Alaskaan 1740-luvulla. Ensimmäisen suomalaisen tiedetään menneen Alaskaan jo 1790-luvulla, mutta varsinaisesti vasta vuodesta 1809 lähtien suomalaiset tulivat mukaan Alaskan asuttamiseen. Tunnettu koulumies Uno Cygnaeus toimi pappina v. 1840-45 suomalaisessa siirtokunnassa Sitkassa, ja Alaskan kuvernöörinäkin oli useita vuosia suomalainen mies, amiraali Arvid Etholen. Kun Yhdysvallat osti Alaskan Venäjältä v. 1867, siellä asui muutamia satoja suomalaisia siirtolaisia. Myös tätä kautta levisi varhaisin suomalainen asutus Pohjois-Amerikan länsirannikolle.

MERIMIESSIIRTOLAISET

Suomalaiset merimiehet ovat vuosisatoja purjehtineet vieraiden maiden lippujen alla, erityisesti englantilaissa laivoissa. Kun pietarsaarelainen parkki Hercules oli v. 1845-47 purjehtinut ensimmäisenä suomalaisena laivana maapallon ympäri, suomalaiset laivat uskaltautuivat kaukaisimmillekin vesille. Pohjois-Amerikan satamissa suomalaiset laivat olivat käyneet jo aikaisemminkin. Jonkinlaisena elävänä lenkinä Delawaren ja Alaskan siirtolaisten sekä myöhemmän siirtolaisuuden välillä ovat ne suomalaiset merimiehet, jotka vähin erin joko ottivat ufosmaksun tai karkasivat laivoistaan New Yorkissa, Bostonissa, Philadelphiassa, San Franciscossa ja muissa satamakaupungeissa. Vuosisadan puolivälissä Kalifornian kultakuume avasi suomalaisille merimiehille ja seikkailijoille tien länteen. Varhaisimmista siirtolaisista merimiehet muodostivat huomattavan osan: usein kallis matka valtameren taakse tehtiin tarkoituksellisesti pestautumalla merimieheksi.

AMERIKANSIIRTOLAIKUUS 1864-1930

Varsinainen siirtolaisuus Amerikkaan alkoi v. 1864 tienoilla sisällissodan vielä raivotessa Yhdysvalloissa Ruijan suomalaisten keskuudessa amerikkalaisten kaivosyhtiöiden asiamiesten värvätessä työntekijöitä Michiganin kuparikaivoksille. Norjasta muuttoliike levisi Perä-Pohjolaan, Tornionjoki laaksoon ja edelleen etelään. Keski- ja Etelä-Pohjanmaalla "amerikantauti" alkoi raivota 1870-luvulta lähtien. Postin välityksellä Atlantin takaa saapui viestejä hyvistä ansioista. Kirjettä seurasi usein sukulaisen, hyvän ystävän, tai jopa sulhasmiehen, lähettämä matkalippu. Suurimman maastamuuton aikoina vuosisadan vaihteessa oli tuskin perhettä, jolla ei olisi ollut sukulaisia Amerikassa.

Kuviosta I ilmenee siirtolaisuuden aaltomainen luonne. Muuttoliikkeen huippu

ajoittuu vuosisadan vaihteeseen, korkeimpana v. 1902, jolloin yli 23 000 henkeä lähti siirtolaiseksi. Ensimmäinen maailmansota katkaisi siirtolaisuuden, ja kun Yhdysvallat alkoi 1920-luvulla rajoittaa maihinpääsyä, suomalaisten muuttoliike suuntautui nyt Kanadaan ja osaksi Australiaan. Suuren Amerikan siirtolaisuuden katsotaan päättyneen v. 1930 lamaan, johon mennessä noin 360 000 suomalaista oli lähtenyt siirtolaiseksi Pohjois-Amerikkaan.

Vaikka siirtolaisuus alkoi Pohjois-Norjan kautta, pääreitiksi muodostui Hangosta Englantiin ja edelleen New Yorkiin kulkeva meritie. Ellis-saarella New Yorkin edustalla siirtolaiset tarkastettiin huolellisesti ennen kuin heidät päästettiin maihin. Siirtolaisiksi lähteneet olivat parhaassa työssä, parinkymmenen korvilla, ja kaksi kolmesta lähtijöistä oli miehiä, usein naimattomia. Joka neljännen tai viidennen siirtolaisen on laskettu palanneen pysyvästi takaisin Suomeen enemmän tai myöhemmin. Suurimmillaan suomalaisten lukumäärä Yhdysvalloissa oli 1920-luvun alussa, jolloin maassa oli 150 000 Suomessa syntyntä sekä lisäksi parisataa tuhatta toisen polven amerikansuomalaista. V. 1970 ensimmäisen polven suomalaisten lukumäärä oli enää 45 000 toisen polven amerikansuomalaisia oli 150 000. Jäljellä olevat siirtolaiset alkavat olla jo iäkkäitä, ja heidän lukumääränsä vähenee nopeasti.

LÄHTÖALUEET

Amerikan siirtolaisuus on ollut ennen kaikkea pohjalainen ilmiö. Kuvion II kartta osoittaa, että puolet siirtolaisista ennen ensimmäistä maailmansotaa oli kotoisin Vaasan läänistä. Voimakkainta siirtolaisuus oli ruotsinkieliseltä Pohjanmaalta. Köyhät Pohjanmaan rannikkopitäjät uhkasivat suorastaan tyhjentyä asukkaista. Reino Keron tutkimuksen mukaan v. 1870-1914 suhteellisesti eniten siirtolaisina väestöstään menettivät seuraavat paikkakunnat:

(keskiväkiluvun 1000 henkeä kohti)

Uusikaarlepyy	16.7
Toholampi	15.9
Alajärvi	13.6
Vähäkyrö	13.3
Munsala	13.0
Lohtaja	12.8
Kortesjärvi	12.7
Lapväarti	12.4
Jeppo	12.2
Evijärvi	12.2
Veteli	12.2
Pietarsaari	11.1
Kokkola	9.5
Vaasa	9.4
Vaasan lääni	8.6
Oulun lääni	4.3
Koko maa	2.8

SIIRTOLAISUUDEN SYITÄ

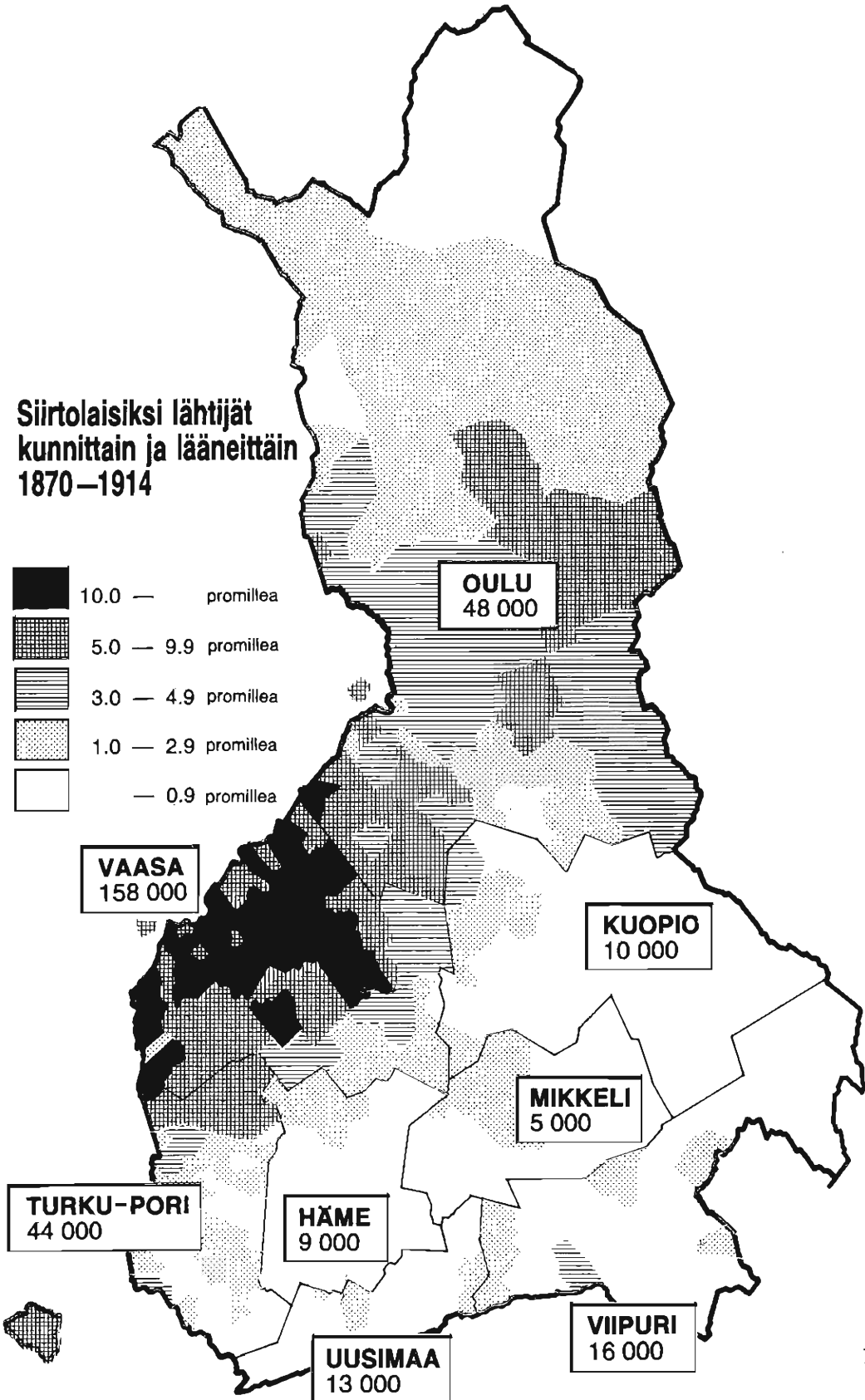
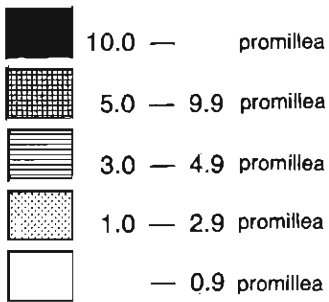
Syitä on ollut niin monta kuin lähtijääkin, mutta tutkimus on nimenomaan Pohjanmaan siirtolaisuuden osalta korostanut nopeaa väkiluvun kasvua 1800-luvulla verrattuna väestön toimeentulomahdollisuuksiin. On muistettava, ettei Pohjanmaalla syntynyt suuria teollisuuskeskuksia 1800-luvulla kuten eräissä muissa osissa Suomea. Pohjanmaalta mentiin Amerikkaan kun muissa maakunnissa työväestö siirtyi Helsinkiin, Turkuun, Tampereelle, Kotkaan, Viipuriin ja Pietariin. Suomalaisen yhteiskunnan taloudellis-sosiaalinen rakennemuutos sai aikaan väestön suuresti lisääntyvää liikkuvuutta. Siirtolaisuuden syihin liittyivät myös valtiolliset ja yhteiskunnalliset olot; v. 1878 asetuksen mukainen vanhan väen kolmevuotinen asevelvollisuus lisäsi nuorten miesten siirtolaisuutta samoin kuin ns. sortokausi. Kuitenkin taloudelliset syyt olivat keskeisinä silloin kun lähdettiin Amerikkaan.

Hyvinä aikoina työmiehen ansiotasoa saattoi siellä olla viisinkertainen Suomeen verrattuna. Tervanpoltton, kydönraivauksen ja kauppamerenkulun ehdyttyä Pohjanmaan väestölle ei löytynyt omasta maakunnasta toimeentulon edellytyksiä; Pelot olivat pieniä, metsiä oli vähän, ja miltei joka talossa oli suuri lapsilauoma. Yksi tärkeimpiä Amerikkaan lähdön syitä oli se, että talon tai torpan poika halusi lunastaa tilan itselleen tai hankkia Amerikan "taaloilla" oman talon, saatettiinpa lähteä myös tie-naamaan rajoja velkojen maksuun. Lähtipä joku pakoon häijyä akkaansa tai muuten vain seikkailunhalusta. Pohjanmaalla siirtolaisuus tuli myös muotiasiaksi; ei ollut mies eikä mikään, jollei ollut käynyt Amerikassa.

ASUINPAIKAT JA AMMATIT AMERIKASSA

Varhaisimmat suomalaiset asettuivat itärannikon kaupunkeihin. Käsityöläiset, erityisesti räätälit, löysivät työtä New Yorkissa, Bostonissa, Clevelandissa ja Chicagossa. Merimiehet asettuivat 1860- ja 1870-luvuilla satamakaupunkeihin, usein satama-, rakennus- ja muihin töihin. Mainen kivilouhimot tarjosivat työtä sadoille suomalaisille ja tuhannet löysivät työtä metsistä ja sahoilta. Ensimmäiset maaseudun suomalaiskeskukset syntyivät 1800-luvun lopulla New Yorkin valtion keskiosiin, varsinkin Van Ettenin ja Spencerin seuduille. Fitchburgin seudut, Chicago ja Detroit ovat myös vanhimpia suomalaisasutuksia. Täällä suomalaiset olivat lähinnä teollisuustyöläisinä. Pohjanmaan rannikkopitäjien ruotsinkieliset kalastajat ja Ahvenanmaan saarien asukkaat ovat erityisesti hekeutuneet Suurille Järville ja Tyyneenmeren rannikolle voidakseen jatkaa entistä ammattiaan. Kaivosteollisuus on vetänyt puoleensa suuren määrän suomalaisia Michiganin kuparikaivoksille, Etelä-Dakotan kulta-

**Siirtolaisiksi lähtijät
kunnittain ja lääneittäin
1870–1914**

ja hopeakaivoksille, Montanan ja Wyomingin hiilikaivoksille jne. Suomalaiset saapuivat ammattitaidottomina suuriin metsiin ja kaivoksiin. Vuosien kuluessa moni mainari, samoin kuin tukkijätkäkin, työn raskauden ja vaarallisuuden, samoin kuin ajoittain toistuvien lamakausien ja lakkojen vuoksi pyrki hakeutumaan itsenäiseksi maanviljelijäksi. Näin syntyivät suomalaiset maanviljelysyhdyskunnat erityisesti keskilännelle. Naisille taas olivat avoimina varakkaiden amerikkalaisten kodit, joissa suomalaiset palvelustyöt olivat hyvässä maineessa. Myös tekstiili- ja muu teollisuus sekä palveluelinkeinot tarjosivat naisille työpaikkoja. Yleinen sanonta olikin, että Amerikka oli naiselle paratiisi, mutta helvetti miehelle ja hevoselle. Vuonna 1920, jolloin Suomessa syntyneiden siirtolaisten lukumäärä oli suurimmillaan noin 150 000 henkeä, eniten suomalaisia asui seuraavissa osavaltioissa:

Michigan	30.100 henkeä
Minnesota	29.100 "
Massachussetts	14.570 "
New York	12.500 "
Washington	11.900 "
California	7.050 "
Wisconsin	6.760 "
Oregon	6.000 "

Suomalaiset ovat epäilemättä vaeltaneet muuttolintujen tavoin suuren mantereen pitkin ja poikin, mutta kuitenkin, kun noin puolet amerikansuomalaisista asui vain kolmessa osavaltiossa, suomalaisasukset voidaan pitää melko keskittyneinä. Keskitymiseen ovat vaikuttaneet pääasiassa taloudelliset edellytykset esim. Michiganin kaivokset ja Minnesotan homesteadit.

Melkein jokaisella Pohjanmaan pitäjällä oli keskuksensa Yhdysvalloissa. Tähän mentiin ensiksi sukulaisen kirjeen houkuttelemana, usein Amerikasta lähetetyllä matkalipulla. Ilmajoelta, Nurmosta ja Jurvasta mentiin Worcesteriin, Isostakyröstä Ashtabulaan,

Evijärveltä Chrystal Fallsiin jne. Tuttujen ihmisten luona oli helpompi päästä alkuun vieraassa maassa. Näin saatiin turvallisuuden tunnetta ja samalla luotiin edellytyksiä yhteisrienoille, mm. osuustoiminnan, seurakuntien, työväenyhdistysten, sanomalehtien jne. muodossa.

SUOMENRUOTSALAISET

Purmolta v. 1910 siirtolaiseksi lähtenyt ja suomenruotsalaisten historioitsijaksi päättynyt prof. Anders Myhrman arvioi suomenruotsalaisten muodostaneen noin 1/5 suomalaisista siirtolaisista. Tämän mukaan heidän lukumääränsä v. 1870-1929 olisi ollut 73 000. Vasta v. 1924 otettiin passinottajien äidinkieli tilastoihin, ja v. 1924-29 ruotsinkielisten siirtolaisten osuus oli 21.5 %.

Suomenruotsalaiset ovat asettuneet itärannikolle Bostonin ja Philadelphian väliselle alueelle, Suurten Järvien tienoille Minnesotaan, Michiganiin, Illinoisiin ja Wisconsinin, vuoristovaltioihin Arizonan ja Brittiläisen Columbian välille sekä länsirannikolle Californiasta Brittiläiseen Columbiaan. Myös suomenruotsalaiset ovat keskittyneet maakunnittain, jopa pitäjittäin tietyille paikkakunnille, esim. Pohjanmaan ruotsalaiset Worcesteriin, Massachusettiin ja ahvenanmaalaiset Norwoodiin samassa osavaltiossa. New York on ollut ahvenanmaalaisien, teerijärveläisten ja närpiöläisten suosiossa, olipa Bronxin kaupunginosassa New Yorkissa "Teerijärvenmäki" (Terjärvhilt). Kokkolalaisia keskittyi Coos Byhin Oregoniin jo 1880-luvulta lähtien. Suomenruotsalaiset ovat väestöllistä osuuttaan huomattavasti useammin lähteneet siirtolaisiksi Amerikkaan. Samoin on ollut tilanne myös uudemmassa Ruotsiin suuntautuneessa muuttoliikkeessä. Siirtolaisuus on suomenruotsalaiselle väestölle kohtalonkysymys, kuten viime keväänä Turussa pidetyssä Ruotsin-siirtolaisuuden seminaarissa todettiin.

JÄRJESTÖ- JA KULTTUURITOIMINTA

Suomalaisasutuksen vakiintuminen loi perustan järjestäytyneelle kulttuuritoiminnalle. Kirkollinen toiminta käynnistyi heti alkuvaiheissa, ensin Hancockissa, Michiganissa, v. 1867, kun suomalaiset liittyivät yhteiseen seurakuntaan ruotsalaisten ja norjalaisten kanssa. V. 1876 saapui Hancockiin ensimmäinen suomalainen pappi, A.E. Backman, huolehtimaan siirtolaisten hengellisistä tarpeista. Vähitellen perustettiin seurakuntia eri puolille maata, ja vuosisadan vaihteessa niiden lukumäärä nousi sataan.

Siirtolaisasutuksen alkuvaiheissa liiallinen alkoholin käyttö oli yksi ongelma. Epäkohdan poistamiseksi alettiin perustaa raittiusyhdistyksiä 1880-luvulta lähtien. Vuosisadan vaihteen tienoilla työväenliike alkoi kuitenkin viedä jalansijaa raittiusliikkeeltä. Tyypillinen amerikansuomalainen ilmiö on ollut osuustoiminta, missä suomalaiset ovat olleet uranuurtajia Yhdysvalloissa. Ensimmäinen amerikansuomalainen lehti ilmestyi Hancockissa v. 1876 ylioppilas Muikun toimittamana. Amerikansuomalaisella lehdistöllä, samoin kuin kirjallisuudella, on ollut erittäin keskeinen merkitys siirtolaisten elämässä. Myös näyttämötoiminta, soitto-kunnat ja laulukoorot, urheilu jne. täyttivät siirtolaisten vähäiset vapaa-ajat. Amerikan-suomalaisen monipuolisen kulttuurin esittely vaatisi oman esitelmänsä.

SIIRTOLAISET JA SUOMI

Kun siirtolaisuus Amerikkaan alkoi 1800-luvun lopulla saada massasiirtolaisuuden luonteen, Suomen viranomaiset kiinnittivät huomiota väestökatoon ja yrittivät hillitä ja estää muuttoliikettä mm. maaherrojen kiertokirjeissä, pappien saarnoissa, lehdistössä jne. Vasta kun alettiin havaita siirtolaisuuden myönteisiä, varsinkin taloudellisia seurauksia negatiivinen suhtautuminen muuttui ymmärtäväisemmäksi. Suomen itsestäytymisen jälkeen pyrittiin luomaan pa-

rempia suhteita siirtolaisiin. Ulkokansalais-toiminta järjestäytyi 1920-luvulla ja v. 1927 perustettiin Suomi-Seura pitämään yhteyttä valtameren takana asuviin suomalaisiin. Siirtolaisten vierailut entiseen kotimaahan lisääntyivät. V. 1938 pidetyt Delawaren 300-vuotisjuhlal lähensivät amerikansuomalaisia entiseen kotimaahan. Toisen maailmansodan aikana yhteisenä koettu hätä, varsinkin talvisodan aikana, rakensi yli Atlantin yhteenkuuluvaisuuden siltaa. Suomessa alettiin arvostaa entistä enemmän amerikansuomalaisia- ja heidän lähettämiään amerikapaketteja.

Tällä hetkellä amerikansuomalaisten ja vanhan kotimaan välisiä suhteita voidaan kuvata sanoilla "lämmän, avoin ja asiallinen". Tästä ovat osoituksena siirtolaisten vierailut kesäisessä Suomessa, ja mm. se, että lukuisat suomalaiset, alkean olympiavoittaja Ville Ritolasta, ovat palanneet viettämään vanhuuttaan esi-isiensä maahan. Tämä, jos mikään, osoittaa sen, missä siirtolaisten juuret ovat. Samaan aikaan siirtolaisten jälkeläiset etsivät juuriaan Suomen arkistoista ja kirkkoherranvirastoista.

AMERIKAN-SIIRTOLAISSUUS SIIRTYY HISTORIAAN

Toisen maailmansodan jälkeen siirtolaisuus Yhdysvaltoihin on ollut vähäistä. Perinteisen Amerikan-siirtolaisuuden edustajien, ensimmäisen polven siirtolaisten, häviäminen on vain vuosien kysymys. Siksi olisi tärkeätä, että siirtolaistutkijat voisivat säilyttää tiedot siirtolaisilmiöstä, amerikansuomalaisten kulttuurista ja saavutuksista uudessa kotimaassaan, myös tuleville sukupolville. Siirtosuomalaiset ovat myös osa Suomen kansaa ja suomalaista kulttuuria. Kun tunnemme varhaisemman Amerikansiirtolaisuuden ymmärrämme myös paremmin uudempaa siirtolaisuutta Ruotsiin. Aikakausi ja ihmiset ovat erilaiset, mutta pohjimmiltaan kummassakin ilmiössä vaikuttavat samat voimat, syyt ja seuraukset. Se on muistutus meille

siitä, että suomalaisen yhteiskunnan pitäisi kyetä tarjoamaan työtä ja toimeentuloa jokaiselle kotiseudullaan, sosiaalista turvallisuutta sekä viihtyisän elinympäristön. Tämä on velvollisuutemme menneitä sukupol-

via - joita myös Amerikansiirtolaiset edustavat - mutta se on velvollisuutemme ennen kaikkea nuorisoomme ja tulevia sukupolvia kohtaan.
